

το παρὰ τῶν στασιαστῶν, καὶ ὁ Σουλτάνος ἤθε-
λεν ἐπὶ τέλους ἀναγκασθῆναι νὰ τὸν παραδῶσῃ, εἰ-
μῆ, προλαμβάνων, ἔφευγεν εἰς Σωζούπολιν. Διαλυ-
θείσης δὲ τῆς στάσεως διὰ τῆς φρονήσεως τοῦ
Σουλτάνου Ἀχμέτου καὶ τῆς ἡσυχίας ἐπανελθού-
σης, ὁ Μαυροκορδάτος ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν μετὰ τοῦ υἱοῦ του μετημφισμένου εἰς
μοναχόν. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν προ-
τέραν αὐτοῦ θέσιν παραπλήσιος πρὸς ἥλιον λάμ-
ποντα μετὰ καταιγίδα, καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλα
ἔτη χρηματίσας διερμηνεύς τοῦ Ὀθωμανικοῦ κρά-
τους, ἀπεβίωσε τῷ 1719, ἢ, ὡς ὁ Σπριγγέλιος
λέγει τῷ 1710, ἐκ ποδελγίας, καταλιπὼν δύο
υἱοὺς Νικόλαον καὶ Ἰωάννην καὶ δύο θυγατέ-
ρας Ἀλεξάνδραν καὶ Ἐλένην. Εἶχε δὲ καὶ τρίτον
υἱόν, καλούμενον Σκαρλάτον, ὅστις ἐγένετο μέ-
γας Ἐπικέρνης τῆς Βλαχίας καὶ γαμβρὸς τοῦ ἡ-
γεμόνος αὐτῆς Βραγκοβίνου, ἀνὴρ πλείστον ἐλ-
πίδων· ἀλλ' ἀπέθανε νωτῶτατος πρὸ τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ. Ἐκ δὲ τῶν δύο ἐτέρων υἱῶν του, ὁ μὲν
Νικόλαος ἐγένετο δεσπότης Μολδαβίας καὶ εἴτα
Βλαχίας, ὁ δὲ Ἰωάννης διωρίσθη μέγας διερμηνεύς
τοῦ κράτους, διαδεχάμενος τὸν πρωτότοκον ἀ-
δελφόν του, ὅστις εἶχε καθεῖξαι τὴν θέσιν ταύτην
πρὶν ἢ γαίνειν δεσπότης τῆς Μολδαβίας.
Συγγράμματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδά-
του εἰσὶ ταῦτα.

De instrumento respirationis et circula-
tione sanguinis 1664. Ἐν τῷ συγγράμματι
τούτῳ ὁ Μαυροκορδάτος ἀπέδειξε βασιμώτερον
πάντων τῶν προκατόχων του τὴν διὰ τῶν πνευ-
μόνων κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, βεβαιώσας τοῦ-
το διὰ πολυπληθῶν παραδειγμάτων καὶ εἰκασιν
ἀποδείξεων. Οἱ Τούρκοι, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐννοή-
σωσι τὴν θεωρίαν τῆς τοῦ αἵματος κυκλοφορίας,
ἐξέλαβον ὡς μάγον τὸν Μαυροκορδάτον· οὗτος
δὲ ὅπως διασκεδάσῃ τὴν πρόληψιν ταύτην, ἐξέ-
δωκεν Ἑλληνιστὶ καὶ Τουρκιστὶ ἴδιον περὶ κυκλο-
φορίας τοῦ αἵματος πόνημα, ὅπερ πιθανὸν νὰ ἦτο
ἐπιτομὴ τοῦ Λατινιστὶ ἐκδοθέντος. Ἐξεδόθη δὲ
τὸ τελευταῖον τοῦτο πολλάκις ἔν τε Ἰταλίᾳ, Βελ-
γίῳ καὶ Γερμανίᾳ.

Ἰσραήλ ἱστορία, ἑλληνιστὶ, ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ
1716 ἐκδοθεῖσα.

Ἑρμηνεία εἰς τὸ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τοῦ
Ἀριστοτέλους. Ἀνέκδοτος.

Ῥητορικὴ, τοιαύτην φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν.
«Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου μεγάλου ῥήτο-
ρος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κυρίου Ἀλεξάνδρου

ἱατροῦ τε ἀρίστου τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως,
σύνοψις τέχνης ῥητορικῆς κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπό-
κρισιν. Σώζεται χειρόγραφος ἐν τῇ Ἀθηνῇσι βι-
βλιοθήκῃ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Γραμματικὴ, οὕτως ἐπιγραφομένη α' Ἀλεξάν-
δρου τοῦ μεγάλου Λογοθέτου τῆς Ἀνατολικῆς
τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἀπορ-
ρήτων τῆς κραταιᾶς βασιλείας τῶν Ὀθωμανῶν,
γραμματικὴ περὶ συντάξεως, ἐπιμελεία καὶ διορ-
θῶσαι Ἀλεξάνδρου Καγκελαρίου τοῦ ἱατροφιλο-
σόφου. Ἐνετίῃσι 1745 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας τόμοι τρεῖς, ἦν ὁ μὲν Προ-
κοπίου Δημήτριος ἀριθμεῖ ὡς ἴδιον σύγγραμμα
τοῦ Μαυροκορδάτου, ὁ δὲ Ζαβίρας λέγει μετὰφρα-
σιν ἐκ τῆς τοῦ Αἰθίου συγγραφῆς.

Πολιτικαὶ ὑποθέσεις.

Φιλοσοφικὰ ὑπομνήματα — Μεταφυσικὴν —
Λογικὴν.

Λόγος ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς τοὺς Γερμανούς.
Ἐπιστολαὶ πολυάριθμοι ὧν ἑκατὸν πεντήκον-
τα ὁ Ζαβίρας εἶδε παρὰ τῷ ἐφημερίῳ τῆς ἐν Βιέν-
νῃ ἀνατολικῆς ἐκκλησίας Γαβριήλ, τινες δ' ἐξε-
δόθησαν εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1804
τυπωθῆν ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τυπογραφίῳ
Ἐπιστολάριον.

Ἱστορίαι τῶν Ἰουδαίων μέχρι τοῦ 12'. αἰῶνος.
Τοιοῦτος ἐγένετο ὁ περιώνυμος ἐκεῖνος ἀνὴρ
«δαμιόνιος, ὡς λέγει ὁ πολὺς Εὐγένιος, καὶ πολ-
λὰ μὲν ἐκ στόματος διδάξας, πολλὰ δὲ καὶ παν-
τοίας ἰδέας συγγράμματα καταλιπὼν, περὶ οὗ
τὸ μὲν τι διὰ τὸ περιὸν τῆς γνώσεως ὕψος, τὴν
φιλοσοφικὴν καθεῖδαν ἐν Κωνσταντινουπόλει κο-
σμησαί λαχόντος, τὸ δὲ καὶ διὰ βάρους φρονή-
σεως πολιτικῆς τὴν τε τοῦ μεγάλου ἐρμηνεύς
λειτουργίαν ἐν τοῖς βασιλείοις ἀναδεδειγμένου,
ἐξῆς δὲ καὶ τὴν ἐξ ἀπορρήτων τάξιν ὑπὸ τῶν
Ὀθωμανῶν πιστευθέντος, ἔργον ἂν εἴη κρίναι πό-
τερόν τις ἄρα ἐπ' αὐτῷ τὸν ἐν τοῖς φιλοσοφοῦσιν
οὕτω πολιτευσάμενον ἢ γούν τὸν οὕτως ἐν τοῖς
πολιτευομένοις φιλοσοφῆσαντα, τάξει προτέρον;»

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΠΙΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Τῇ Διευθύνσει τῆς Χρυσ. βιβλίου.

Σὰς ἐπισυνάπτω ἀντίγραφον συγγιλιώδους γεγέ-
μματος ἐπὶ τοῦ Πατριαρχίου Κυρίλλου Λουκάρεως

ὑπὲρ τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων ἐκδοθέντος. Τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει ἀποτεθησαυρισμένον ἐν τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ πάντων τῶν ἐκδεδομένων καὶ πολλῶν ἀνεκδότων μνημείων τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας τοῦ Κυρίου Παύλου Λάμπρου, ὅστις ἐπέτρεψε μοι τὴν ἀντιγραφὴν μετὰ τῆς ἀείποτε χαρακτηριζούσης τὸν διάσημον τοῦτον πατριώτην ἐνζήλου προθυμίας, πρὸς πᾶν τὸ τὴν ἐθνικὴν δόξαν ἀποβλέπον. Καλὸν δὲ ἤθελεν εἶσθαι ἵνα τις τῶν ἐν ἡμῖν δυναμένων ἐκδώσῃ πλήρη συλλογὴν τῶν πατριαρχικῶν σιγγιλιῶν, τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν τῇδε κακεῖσε ἀνέκδοτα ὑπάρχουσι διεσκορπισμένα, ἄλλα δὲ ὑπὸ ξένων κακῶς ἀναγνωσθέντα ἐξεδόθησαν, καὶ ἀφοῦ μάλιστα τοιαύτη συλλογὴ, οὐκ ὀλίγον συνεισφέρουσα εἰς διασάφισιν τῆς πατρίου ἱστορίας, ὑπ' οὐδενὸς μέχρι τοῦδε ἐξεδόθη.

Ἐρ' Ἀθήραις τὴν 4 Ἀπριλίου 1864.

Κ. ΣΑΘΑΣ.

Κύριλλος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† Τὰ ἔξοχα καὶ μεγαλοπρεπῆ τῶν ὀνομάτων τῶν εἰς ἀποστολικὴν καὶ ἄλλην διακονίαν εὐδοκίμησάντων, ἐκ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ὑφ' ἧς τὰς ὀνομασίας ἐκτήσαντο, κέκτηται τὸ εἶναι ὧν τὰ μὲν ὡς καθολικώτερα καὶ ἀπεριόριστως ἐνεργοῦντα, βάσιν γὰρ εἶναι λέγεται καὶ ὁδὸν τὸν βασιλέα λαοῦ, ἐν οὐδενὶ δυνατὸν περιεκληθῆσαι (sic) τόπῳ τὰ δὲ τῆς ἰδίας μὲν οὐκ ἀπαξιοῦται πως καὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας, ἐν οὐκ ἀπεριόριστῳ δὲ τόπῳ καὶ μερικῷ. Τοῦτο δ' οὐχ ἡ ἀρχαία παράδοσις ἀλλὰ καὶ βασιλικὴ διατύπωσις ἀποφαίνεται, καὶ νόμος διορίζεται, οὐ τοὺς παρὰ βασιλεῦσι μόνον καὶ βασιλεῖσις ὑπηρετοῦντας τοιοῦτοις διαπρέπειν ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τῇ βασιλευσῇ τῶν πόλεων εὐρισκομένους κληρικούς τῆς μεγάλης ἐκκλησίας παρὰ τῷ κατὰ καιροῦς Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ἵνα μὴ τὰ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας μικροπρεπέστερον τῆς βασιλικῆς αὐλῆς διακυβερνῶτο· ὡς γὰρ ἀπεριόριστως οἱ παρὰ τῷ βασιλεῖ κέκτηνται τὴν τῶν ὀνομάτων λαμπρότητα, ταύτη καὶ οἱ τῇ μεγάλῃ καὶ καθολικῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ δουλεύοντες, ἐξαιρέτως δὲ πάντων τοῖς τῆς πρώτης πεντάδος ἐλλογιμωτάτοις τὸ μέγας προσεπιπλέκεται. Ὅτι δὲ ταύτης τῆς ἐπωνυμίας καὶ μερικῶν ἐκκλησιῶν ἠξιώθησαν κληρικοὶ τῆς πρώτης πεντάδος οὐκ ἀπαρνούμεθα· ἐπειδὴ γοῦν καὶ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἰωαννίνων ἐδεήθη ὁ ἱε-

ρώτατος Μητροπολίτης Κύρ Παρθένιος ὑπέρτιμος καὶ ἑξάρχος Κερκύρας, ὁ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος, καὶ διὰ γράμματος Πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἀσφαλίσαι, καὶ καλεῖσθαι τοὺς τῆς πρώτης πεντάδος κληρικούς τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων τὸ μέγας ἀπὸ τοῦ μεγάλου οἰκονόμου ἀρχόμενον μέχρι τοῦ ἐσχάτου τῆς πεντάδος αὐτῆς, καθὰ καὶ οἱ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, τὸ αὐτὸ πρόνομιον κέκτηνται, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Ῥωμαίων ἐκραταιώθη ἀρχή. Τούτου χάριν ἡ μετριότης ἡμῶν τὴν αἵτησιν αὐτοῦ μὴ παριδοῦσα, συνοδικῶς ἀποφαίνεται, συναινέσει καὶ τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου ἱεροσολύμων κυρίου κυρίου Θεοφάνους καὶ πάσης Παλαιστίνης, τοῦ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος μετὰ καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἵνα καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα αἰῶνα τοῦντεῦθεν καλοῖντο οἱ τῆς πρώτης πεντάδος κληρικοὶ κατὰ μόνην τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἰωαννίνων μέγας οἰκονόμος καὶ μετ' αὐτὸν οἱ καθεξῆς μέχρι τοῦ ἐσχάτου τῆς πεντάδος αὐτῆς, ὃ καὶ βουλόμεθα μένειν ἀπαρασάλευτον καὶ ἀμετάτρεπτον μέχρι παντός· ἂν δὲ τις πάντων βουλευθῇ ποτε ἀντειπεῖν τι περὶ τούτου, εἴη εἰς οὐδὲν τὰ παρ' αὐτοῦ λεχθησόμενα καὶ μελετηθησόμενα.

Εἰς γὰρ τὴν περὶ τούτου δήλωσιν καὶ διηνεκῇ τὴν ἀσφάλειαν, ἐγκεχάραται καὶ τὸ παρὸν τῆς ἡμῶν μετριότητος σιγγιλιῶδες γράμμα, καὶ ἐγκεχρίσθω (sic) τῷ ἱερωτάτῳ τούτῳ μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων κυρίῳ Παρθενίῳ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ταύτην τὴν χάριν εἰληφότι.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἐξακοσιοστῷ τριακοστῷ τετάρτῳ, μηνὶ Ἰανουαρίῳ, ἰνδ. β'.

† ΚΥΡΙΑΛΟΣ ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† ΘΕΟΦΑΝΗΣ ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ.

† Ὁ Ἐφέσου ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

† Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.

† Ὁ Λαρίσσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

† Ὁ Μονεμβασίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ.

† Ὁ Μελενίκου ΝΕΟΦΥΤΟΣ.

†

†

- + Ὁ Ἀθηνῶν ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ.
- + Ὁ Δέρκων ΔΑΝΙΗΛ.
- + Ὁ Χαλκηδόνος . .
- + Ὁ Αἰνίου ΠΑΙΣΙΟΣ.
- + Ὁ Κερνίτσης ΠΑΙΣΙΟΣ.

ΤΥΧΗΣ ΕΥΝΟΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλᾶδ. 53).

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος ὀρίζων ἀνεπετάσθη ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου, ἀφῆκε τὸ μικρὸν καὶ εἰς τὰ περίεξ τοῦ Λουξεμβούργου κείμενον δωμάτιόν του, καὶ πρώτην ἤδη φοράν, ἐπαναπαύμενος εἰς τὸ μέλλον του, ἀνέβη εἰς λεωφορεῖον ὅπως περιδιαβάσῃ ἐπὶ τοῦ βουλευθρίου, θέλων οὕτω νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Ἀπὸ τοῦ βουλευθρίου ἕως εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία τὸ διάστημα εἶναι μικρόν. Διῆλθε πλησίον τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς καὶ εὗρεθ' ἄρα ταῦτα ἐπὶ τῆς στρογγύλης πλατείας καθ' ἣν ὥραν οἱ πλούσιοι καὶ οἱ εὐγενεῖς συνηθροίζοντο ἐκεῖ. Ὁ Ἰακώβος ἔβλεπε διερχομένας ἐνώπιόν του ἀμάξας ὥραιας πλήρεις κυριῶν, ἱππότητας σφριγόντας καὶ ἐν γένει ὅλην τὴν ἀκολουθείαν τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολυτελείας. Ἐβλεπε τὰς ὥραιας κυρίας ἐξηπλωμένας εἰς τὸ βάθος τῶν κομψῶν δίσκων των καὶ τῷ ἐφάνετο ὅτι ἔβλεπε διερχόμενα ἐνώπιόν του θαλερὰ ἄνθη ἐντὸς κυλισμένων κανίςκων. Πλούσιος καθ' ἑαυτὸν ἐκ τῶν ὀνειροπολήσεών του, ἔβλεπεν ἄνευ ζηλοτυπίας τὴν κινήτην ταύτην μεγαλοπρέπειαν πεποικιλμένην διὰ τῶν θεληγέτρων τῆς Παρισιῆς χάριτος· τῷ ἐφάνετο ὡς ποταμὸς χρυσοῦς διερχόμενος ἐνώπιόν του, ὡς Πακτωλὸς μετὰ κυμάτων ἐκ μεταξωτοῦ, βελούδου καὶ ἀτλαζίου καὶ ἀφροῦ ἐκ γάζης καὶ δαντελλῶν.

Καὶ ὅμως πόσον μακρὰν ἦτο τῶν βράχων τοῦ Σκίντ-Μάλο, καὶ ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν λαμπροτήτων τούτων καὶ τῆς ταπεινῆς κατοικίας του ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς θαλάσσης. Ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσος ταύτης καταληφθεὶς ἀνεμνήσθη τῆς νεότητός του· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ θάμβους ἐνεθυμήθη ἐκεῖνων, αἵτινες μακρὰν ἐκεῖ καθήμεναι ἐπὶ τῆς ὄχτης ἐνώπιον τοῦ ἀπείρου διελογίζοντο περὶ αὐτοῦ ἀείποτε καὶ τὸν ἠκολούθουν διὰ τῆς καρδίας των. Τί θὰ ἔλεγον ἐὰν διὰ θαύματος ἔβλεπον εἰς μαγευτικὸν τινα καθρέπτην τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του! Τοιαῦτα διαλογιζόμενος ἠκολούθει τὸν δρόμον του, ὡς ἄνθρωπος ἄφροντις, εὐχαριστούμενος

ν' ἀγνοῇ ποῦ ἐβάδιζε. Διῆλθεν οὕτω τὴν ἀψίδα τῆς τύχης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λεωφόρον τῆς αὐτοκρατορίσσης, ὡς ἐὰν ᾔθελε νὰ περιπατήσῃ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πολυτελείας. Σκεπτόμενος δὲ καθ' ἑαυτὸν εὗρισκεν ὅτι εἰς ὅλας ταύτας τὰς ὀραιότητας ὑπῆρχεν ὁ καταστρεπτικὸς σκώληξ τῆς θλίψεως, αἱ μαρασμὸν φέρουσαι ἐπιθυμίαι τῆς ματαιότητος καὶ ἡ διαφθορὰ τῶν καρδιῶν· καὶ βεβαίως ἐμάντευσεν ὅτι ἐπὶ τῆς κινήτης ταύτης σκηνῆς πολλοὶ μὲν σήμερον ἀνεφαίνοντο ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς τύχης, τὴν ἐπαύριον δὲ κατεβυθίζοντο εἰς τὰ σκότη τῆς ἀπελπισίας ἄνευ ἡχοῦς. Ὅλα ταῦτα ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐν τῇ ἀπλότῃ τῷ πνεύματός του ἔβλεπε μὲ ἀπάθειαν τὴν παράστασιν ταύτην τοῦ μεγάλου κόσμου.

Οὕτω ῥεμβάζων ὁ Ἰακώβος ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόννης χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην κούρασιν. Ἐκεῖ παρετήρησεν ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ ἀμάξαι διευθύνοντο πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος εἰς δύο σειράς. Ἐνῷ δὲ ἀφ' ἐνὸς αὐταὶ περιήρχοντο τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ δάσους δεξιόθεν, ἐξ ἄλλου μέρους νέοι ἔφιπποι καὶ τινες ἀμαξῶνες διασταυρούμενοι ἐβάδιζον ἀνταλλάσσοντες ταχεῖαν τινὰ λέξιν, χαιρετισμὸν ἢ μειδίαμα. Ὁ Ἰακώβος ἀναβάς μέχρι τῆς κορυφῆς ὅπου ὑψοῦται ὁ μέλας κέδρος, καὶ ἐξ οὗ ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει τὰ γύρωθεν πολυάριθμα πολίχνια, τὰ περικυκλοῦντα τοὺς Παρισίους, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ γηραιοῦ δένδρου. Μετ' ὀλίγον αἱ ἀμάξαι ἤρχισαν ν' ἀραιῶνται ὁ δὲ χρυσοῦς οὗτος ποταμὸς ἐπανεκάμπτειν εἰς τὰς πηγὰς του εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους. Ἀναπαυθεὶς ἐπὶ ἐν σχεδὸν τέταρτον τῆς ὥρας παρετήρησεν ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀναχωρήσῃ, διότι ὦφειλε νὰ διανύσῃ μακρυνὴν ὁδὸν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Λουξεμβούργον. Ἐνῷ δὲ ἠγείρετο εἶδεν ἀμαξάν τινα φθάσασαν εἰς τὸ ὕψος καὶ σταματήσασαν ὀλίγα βήματα μακρὰν του. Νέα δὲ γυνὴ μετὰ μικροῦ παιδίου καταβῆσθα ἐξ αὐτῆς διῆλθε τόσον πλησίον τοῦ Ἰακώβου ὥστε διὰ τῆς μεταξωτῆς ἐσθῆτός της ἤγγισε τοὺς πόδας του. Τόσον δὲ ὁ Ἰακώβος ἐξεπλάγη, ὥστε ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος παρατηρῶν τὴν ἐξαισίαν καλλονὴν τῆς γυναικὸς ταύτης, διότι ὀφθαλμοὶ ἐράσμιοι, βαθεῖς καὶ θελκτικοὶ τὸν περιεκύκλωσαν διὰ τῶν ἀκτίνων τῶν τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα παρευθὺς ἐλαμψε δι' αὐτῶν καὶ ἄλλος ἥλιος λαμπρότερος καὶ ἡδύτερος ἀντικαθίστα τὸν πρὸ μικροῦ δύσαντα, ὁ ἥλιος τῶν καρδιῶν μας, ἡ ὀραιότης ἥτις γεννᾷ καὶ αὐξάνει τὸν ἔρωτα. Ὁ Ἰακώβος συνεκινήθη καὶ